

Η ΗΧΩ ΤΗΣ ΛΙΜΝΗΣ

[Περὶ τὸ νεοελληνικὸν Θέατρον διεξάγεται ἀπό τινος εὐγενῆς καὶ φιλότιμος προσπάθεια, οὗτῳ δὲ κατὰ τὰ δύο — τρία τελευταῖα ἔτη ἐκλεκτή καὶ ἀφθονος συνεκομίσθη καὶ συγκομίζεται ἡ παραγωγὴ πρωτοτύπων δραματικῶν ἔργων. Πλὴν τῶν παλαιοτέρων δραματογράφων, ἡ Ἑλληνικὴ Σκηνὴ ἀπέκτησε καὶ ἀποκτᾷ νέους δλονέν. Μεταξὺ αὐτῶν εὐφήμιας συγκαταλέγεται καὶ δ. κ. Κ. Λαδόπουλος, ἐμφανισθεὶς πρὸ δύο περιποιῶν ἐτῶν μὲ τρία ἔργα σκηνικά, τὰ δποῖα ἐγένοντο συμπαθῶς εὐπρόσδεκτα. Εἶνε δὲ ταῦτα τὸ κάτωθι παρατιθέμενον «Ἡ ἡχώ τῆς λίμνης», τὸ τρίπτρακτον δρᾶμα «Χαμένη Εύτυχία» καὶ τὸ «Ἄγγελοῦδι» μου, παιχθὲν κατὰ τὸ παρελθὸν θέρος.]

ΠΡΩΤΑ

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΡΗΝΟΣ, 55 ἐτῶν κοσμογυρισμένος, ἄγαμος.

ΛΙΔΗ ΡΕΤΤΑ, νεωτάτη, δρφανή, πλουσία.

ΕΛΛΑ ΦΙΚΟΠΟΥΛΟΥ, νέα χήρα, φίλη τῆς Λιλῆς.

ΠΕΤΡΟΣ ΛΥΣΙΔΗΣ, 30 ἐτῶν· ἀκόλουθος Ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν.
ΤΑΣΩ, χωρική Μενιδιάτισσα· φροεῖ τὰ γιορτινά τῆς βλάχικα. Τρελή.
ΜΗΤΣΟΣ καὶ **ΓΙΑΝΝΗΣ**, ὑπηρέται τοῦ Ῥηνου.

“Η σκηνὴ σὲ μιὰ τοποθεσία τῆς Πάρονηθος. Δάσος πολὺ πυκνό.
Πίσω ἀπὸ τὸ Τατοῦ. — ”Ανοιξις.

[Η σκηνὴ παριστὰ δάσος πίσω ἀπὸ τὸ Τατοῦ. Τοποθεσία μαγευτική, ἔλατα καὶ πεύκα! Εἰς τὸ βάθος μικρὰ λίμνη, ἡ δποία φθάνει εἰς τὸ μέσον τῆς σκηνῆς. Εἰς τὴν δεξιῶν ὁρθὴν τῆς λίμνης, σπόνδυλοι καὶ κιονοκρανον Ἰωνικῆς στήλης. Χαράζει.]

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ ΓΙΑΝΝΗΣ — ΜΗΤΣΟΣ

ΓΙΑΝΝΗΣ. “Οσο γιὰ καλοπέρασι, θὰ τὴν ἔχης ἐδῶ! Μιὰ κέκαμπες ἀπό-φασι γάνενθης στήν ἐρημιά μας, δὲ θὰ μετανοήσῃς. Έγώ, νὰ σοῦ πῷ, ἂμα ἔψυγε προχθὲς δὲ ἄλλος ὑπηρέτης, ἔλεγα πῶς δὲ θὰ βρεθῇ κανένας νάρθη ἐδῶ ἀπάνω. Γιαντό, σταν σὲ εἶδα σήμερα, ἔτριβα τὰ μάτια μου!

ΜΗΤΣΟΣ. Ποῦ νὰ βρεθῇ ἄνθρωπος νάρθη ἐδῶ στὴν ἐργμιά... Τι νὰ κάιω; νομίζεις πῶς βρίσκει κανεὶς πάντα δι τι θέλει;

ΓΙΑΝ. Ἐδῶ ὅμως θὰ καλοπεράσῃς. Τρεῖς εἴμαστε ὅλοι κι' ὅλοι στὸν πύργο· δὲ ἀφέντης κέμεις οἱ δύο!

ΜΗΤΣΟΣ. Ἀγύπαντρος ἡ χῆρος εἰναι τάφεντικό!

ΓΙΑΝ. Δὲν ξέρω. "Οσα χρόνια είμαι στὴν ὑπηρεσία του δὲν τὸν ἔχω ἀκούσει νὰ μιλάῃ γιὰ γυναῖκα! "Αλλοτες, ως φαινεται, θάγαπησε πολὺ τὰ θηλυκά, τότε ποῦ είχε καὶ τὰ ἐκατομμύρια!

ΜΗΤΣΟΣ. "Ετσι, ἔ!!

ΓΙΑΝ. Βέδαια· μά τᾶφαγε! "Αμα ἔχῃ κανεὶς παράδεις, δὲν πρέπει νάγαπαγή τὴς γυναῖκες, γιατὶ στὸ ὑστερό θὰ μείνῃ χωρὶς παράδεις καὶ χωρὶς γυναῖκες.

ΜΗΤΣΟΣ (γελᾶ βλακωδῶς). Χά! χά! χά!

ΓΙΑΝ. "Ο, τι τοῦμενε, τὸ μάζεψε κήρθε κέκτισε τὸν πύργο ἐδῶ· γιὰ δές τονε (πρὸς τὰ παρασκήνια) τὸν πύργο μέσα στὰ πεῦκα. Δὲν είναι ὄμορφος!!

ΜΗΤΣΟΣ. Ἀλήθεια, ώραίσ είνε!

ΓΙΑΝ. Κάθε μέρα δὲ ἀφέντης γυρίζει στά βουνά μοναχός του καὶ κυνηγᾷ, γιατὶ είνε κυνηγὸς πρώτης! Κανένας δὲν ἔρχεται νὰ μάς σκοτίσῃ. Καλοτρῶμε καὶ καλοπίνουμε ἐδῶ· καλὸ τὸ ἀφεντικό, γλεντζές· κάποτε πῶχει ὅρεξι πιάνομε καὶ κουδέντα! Κοσμογυρισμένος· ἐπῆγε στὴν Ἀμερική, στὴν Ἀθησσανία, στὴ Μπαρμπαριά, στὰ Παρίσια. Παντοῦ ἐπῆγε.

ΜΗΤΣΟΣ. "Ετσι, ἔ;

ΓΙΑΝ. Γιατὶ σοῦ λέω θὰ καλοπεράσῃς ἐδῶ! Θὰ τρῶς, θὰ πίνῃς. Θὰ κυνηγᾶς ἀμα φεύγῃ δὲ ἀφέντης καὶ δουλειὰ λίγη! Καὶ οὕτε κυρία νὰ σὲ γκρινιάζῃ.

ΜΗΤΣΟΣ. Καὶ κάθεται χειμῶνα — καλοκαῖρι ἐδῶ δὲ ἀφέντης;

ΓΙΑΝ. Χειμῶνα — καλοκαῖρι. Νὰ ίδης τὸ χειμῶνα τί ὄμορφα ποὺ είναι. "Ανάδουμε φωτιές στὰ τζάκια καὶ 'κει ἐπάνω... Θὰ δῆς... "Εξεχαστήκαμε ὅμως ἐδῶ· κόψε καὶ σὺ μερικὰ ἀγριολούλουδα! "Ο ἀφέντης δὲν μπορεῖ νὰ κάτση στὸ τραπέζι ἀν δὲν είνε στολισμένο μὲ λουλούδια. (Κόβονται καὶ οἱ δύο. "Εξαφρα ἀπὸ μακρυά ἀκούεται ἔνα τραγοῦδι γυναικός).

"Ελα σιμά μου ἐδῶ, καλέ,

"Ελα στὴν ἀγκαλιά μου,

Νὰ σάναστήσω... ὥιμε

Μὲ τὰ γλυκὰ φιλιά μου!

"Ερωτα, δός μου συμβουλή

Καὶ γνῶσι τί νὰ κάνω;

Γιατὶ πολὺ πικράθηκα,

Θὰ πέσω νὰ πεθάνω.

(Ο Μῆτσος καὶ ὁ Γάννης στέκονται καὶ ἀκούονται).

ΜΗΤΣΟΣ. Μωρέ, ποιός τραγουδάει ἐδῶ πάνω στὴν ἐργμιά.

ΓΙΑΝ. "Α! είνε ἡ Τάσω ἡ χωριατοπούλα ἀπὸ τὸ Μενίδι!

ΜΗΤΣΟΣ. Είναι ώμορφη;

ΓΙΑΝ. Σάν το υρύο τό νερό. Μα μή ξερογλύφεσαι· είναι τρελή!
ΜΗΤΣΟΣ. Μωρέ, τι μου λέξ!

ΓΙΑΝ. Έτρελάθηκε άπό «έρωτα» στὸ Μενίδη τῆς σκοτώσανε τὸν
ἀρραβωνιαστικό τηγ, τὴν ὥρα ποῦ ἔσερνε μαζὶ τῆς τὸ χορό! Τῆς
τὸν ἐσκότωσε ἔνας ἄλλος ποῦ τὴν ἀγάπαιγ καὶ ποῦ αὐτὴ δὲν τὸν
ἡθελε. "Επεσε μέσα στὴν ποδιά της νεκρός· ἀπό τότενες, κάθε πρωΐ,
τριγυρίζει μονάχη της" στὰ βουνά γιὰ νὰ τὸν βρῇ.

ΜΗΤΣΟΣ. Πῶς θὰ τὸν βρῇ ἀφοῦ τῆς τὸν σκοτώσανε!

ΓΙΑΝ. Μὰ σου εἶπα πῶς τρελάθηκε!

ΜΗΤΣΟΣ. "Εχεις δίκηρο!"

ΓΙΑΝ. Κάποτε «έρχεται» κέδω! Δυὸς - τρεῖς φορὲς ήρθε καὶ στὸν
πύργο! "Ο ἀφέντης τὴν ἀγαπᾷει πολὺ καὶ τὴν περιποιεῖται." Εχομε
διαταγή, ἀμα τὴν βλέπουμε, νὰ τῆς κάνουμε δι, τι θέλει!

ΜΗΤΣΟΣ. Καὶ βέβαια, ἀφοῦ είναι τρελή.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

Οἱ αὐτοὶ, ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΡΗΝΟΣ

(Εἰσέρχεται δι "Ρῆγος φέρων πλήρη κυρηγετικὴν στολὴν καὶ κρα-
τῶν ὅπλον. Οἱ δύο ὑπηρότει βγάζουν τὰ καπέλλα των).

ΡΗΝΟΣ. "Α! μαζεύετε λουλούδια! Καλὰ κάνετε! Πολλὰ νὰ μαζέ-
ψετε, νὰ βάλετε παντοῦ! Τώρα μὲ τὴν ἀνοιξὶ είνε γεμάτος δι τόπος
ἀπὸ λουλούδια. (Πρὸς τὸν Μῆτισον). Πῶς σου φαίνεται ἐδῶ ἀπάνω!
Τί λές, θὰ μείνης;

ΜΗΤΣΟΣ. "Ωραῖα είναι, ἀφέντη, θὰ μείνω!"

ΡΗΝΟΣ. Μοναξιά, ἀλλὰ θὰ συνειθίσγεις. Πηγαίνετε τώρα νὰ διορ-
θώσετε ἀπάνω τὸ φράχτη ποῦ μᾶς «έρριξε» ἀπόψε δι ἀέρας· βάλετε
καὶ ἔνα στύλο στὸ πεῦκο ποῦ ἔγυρε!

(Οἱ δύο ὑπηρότει φεύγουν. Απὸ τὸ παρασκήνιον ἀκούεται ἡ φωνὴ
τῆς Τάσως καὶ τὸ τελευταῖον δίστιχον).

"Ερωτα, δός μου συμβουλὴ
Καὶ γνῶσι τὶ νὰ κάνω;
Γιατὶ πολὺ πικράθηκα,
Θὰ πέσω νὰ πεθάνω.

(Ο "Ρῆγος διευθύνεται πρὸς τὰ παρασκήνια).

ΡΗΝΟΣ. Τάσω, ἔ Τάσω! καλημέρα, παιδί μου. "Ελα νὰ καθή-
σῃς ἐδῶ κοντά μου... ποῦ τρέχεις ἔτσι πρωΐ - πρωΐ.
(Εἰσέρχεται ἡ Τάσω).

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΡΗΝΟΣ, ΤΑΣΩ

ΤΑΣΩ. Ποῖος είσαι σύ; "Α! δι ἀφέντης... Καλημέρα, ἀφέντη!

ΡΗΝΟΣ. (συμπαθητικῶς). Καλημέρα, παιδί μου, κάθησε... "Απὸ
ποῦ «έρχεσαι»;

ΤΑΣΩ. Ἐκεῖθε κάτω ἀπό τὸ χωριό μου! Κάπου ἐδῶ μοῦπε θάνε
δ Μῆτρος δ ἀρραβωνιστικός μου. Μήν τὸν εἶδες νὰ περάσῃ;

ΡΗΝΟΣ. Ὁχι, δὲν τὸν εἶδα! Ἀλλὰ ἀφοῦ σοῦ εἶπε πῶς θάνε δῶ,
ἴσως πέρασε!

ΤΑΣΩ. Θάρθη! Μοῦ τὸν σκοτώσανε ἀφεντικό... ἐκεὶ ποῦ χό-
ρευε... Μοῦ εἶχε δώσει: τὸ μανδήλι καὶ χορεύαμε...

(Σηκώνεται καὶ τραγουδάει)

Αὐτὸς ποῦ σέρνει τὸ χορό!
Λεβέντης, παλληκάρι!

(στέκεται ἀποτόμως) Λεβέντης! Τί ώραῖα ποῦ χόρευε δ Μῆτρος!
"Αξαφνα μέσα ἀπό τὴν ταβέρνα... μπούμ!.. δ Μῆτρος ἔκανε ἔνα
γῦρο, λές καὶ χόρευε ἀκόμα, καὶ σωριάστηκε χάμιν! Τὸν σκότωσεν
δ Θανάσης δ Μπέλλας, ἐκεῖνος ποῦ μάγαπαγε καὶ μέζητησε ἀπό τὴν
μάννα μου! Ἔγὼ δὲν τὸν ἥθελα! "Οταν ἔπεσεν ἡ μπιστολιά, ἔπεσα
κὲγὼ κάτω δ Μῆτρος σωριάστηκε στὴν ποδιά μου καὶ ἔξεψύχησε
σᾶν βαρεμένο πουλί. Ἀπό τότενες δὲν τὸν εἶδα! Μὰ σήμερα τὸν
περιμένω νὰ περάσῃ! Ξέρεις, ἀφεντικό, γιατί σηκώθηκα; νά, μοῦ
φάνηκε πῶς ἥτανε πανηγῦρι, πῶς παιζανε ἡ πίπιζες, πῶς χτυπάγανε
ἡ καμπάνες... Ὡστερά ἀκούσα μιὰ φωνή σιγανή:... Τάσω, Τα-
σοῦλα... ἔλα ἀπάνω, εἰμαι: στὸ βουνό!.. "Ητανε ἡ φωνή τοῦ Μήτρου.

ΡΗΝΟΣ. Ήσύχασε, παιδί μου δ Μῆτρος θάρθη, μὰ μπορεῖ νάρ-
γήσῃ. Δὲν κάνει νὰ βγαίνης νύχτα ἔξι καὶ νὰ γυρίζῃς στὴν ἐρημιά.

ΤΑΣΩ (ἐδωτηματικῶς). Νὰ μὴ βγοῦνε τὰ στοιχειά; Δὲν τὰ φοδά-
μαι ἔγω τὰ στοιχειά. Θάρθη δ Μῆτρος νὰν τὰ σκοτώσῃ! (γελά) Τί
Ὥμορφα ποῦ εἶνε ἐδῶ ἀπάνου! τὸν ἀκοῦνε, ἀφεντικό, τὸν κοῦκο,
ἀκοῦνε τὸ μαυροπούλι, πῶς φωνάζει, αχ! πῶς φωνάζει τὸ μαυρο-
πούλι! Κάθε βράδυ, ἀφέντη, τὴν νύχτα—τὰ μεσάνυχτα ἀκούω τὰ βιο-
λιά καὶ τὰ νταούλια ποῦ βαράνε. Σηκώνομαι ἀπ' τὰ βροῦχα καὶ
βγαίνω στὸ κατώφλι καὶ κάθουμαι τότενες βλέπω τὸν Μῆτρο, δὲν
βλέπω ἔνα Μῆτρο, βλέπω πέντε—δέκα Μήτρους λαβωμένους καὶ
χορεύουνε δλοι: τὸ συρτὸ γύρω μου καὶ σιγοτραγουδᾶνε. Θὰ σὲ
πάρουμε μαζί μας Τασοῦλα. "Αχ! πῶς μαυρίζει ἡ νύχτα καὶ πῶς
σκούζει τὸ νυχτοπούλι!

ΡΗΝΟΣ. Ήσύχασε, παιδί μου, θὰ κρυώσῃς καὶ θάρρωστήσῃς! Νὰ
πῆς στὸ χωριό σου, στὸ σπίτι σου, νὰ γίνησῃς καὶ θάρθη ἐκεὶ δ
Μῆτρος νὰ σὲ βρῇ.

ΤΑΣΩ (μὲ δύναμιν). Ἐκεῖνος στώπε;

ΡΗΝΟΣ. Δὲν μοῦ τώπεν ἐκεῖνος, γιατί δὲν τὸν εἶδα· ἀλλὰ ἔτσι
πρέπει νὰ κάμης!

ΤΑΣΩ. Ἄμ! βέδαια, πῶς νὰ σοῦ τὸ πῆ ἐκεῖνος ποῦ τὸν σκοτώ-
σανε! Ἐκεῖνος εἶνε πεθαμένος τώρα, μὰ θάρθη ὅμως καὶ θὰ μὲ
βρῇ ἔτσι μὲ τὰ γιορτινά μου σᾶν στὸ πανηγῦρι ποῦ σέρναμε τὸ
χορὸ ἀντάμια!

ΡΗΝΟΣ. "Ελα τώρα νὰ πάμε σπίτι, νὰ σοῦ δώσουν λίγο γάλα·
ἔφαγες τίποτε;

ΤΑΣΩ. "Οχι... ξένοφα ένα κλαδί γεμάτο κούμαρα και κάθησα
έκει στή πηγή και τάτρωγα." Ήτανε κόκκινα, κόκκινα και γλυκά,
μάλιστα φανήκανε πώς είναι σάν αίμα... πώς ητανε λαβω-
μένη ή κουμαριά και είχε παγώσει τό αιμά της...

ΡΗΝΟΣ. Καλά, καλά... "Ελα λοιπόν, πάμε στό πύργο να πιάνες
λίγο γάλα, να πάρης κάτι τι! Δεν κάνει, παιδί μου, να γυρίζῃς έτσι
νηστική πρωτική - πρωτική, θάρρωστή σης" έλα, θά σε στείλω θυσερά να
μου μαζέψεις άγρια τριαντάφυλλα, θέλεις;

(Τήγη παίρνει από τό χέρι και ξέροχοται και οι δύο).

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΔΙΛΗ ΡΕΤΤΑ, ΕΛΜΑ και ΛΥΣΙΔΗΣ
(Άκονται γέλια).

ΛΥΣΙΔ. Καλά σάξ ξλεγα έγώ. Από έδω τό θέαμα θά είναι θαυ-
μάσιον. Ανατολή του ήλιου από τήν κορυφή της Πάρνηθος... Τό^{το}
έσκεφθήκατε αύτό!

ΕΛΜΑ. Καλά, μάλιστα;

ΛΥΣΙΔ. Τι νά τούς κάριμψε; Άφοι έδυσκολεύοντο νάνέδουν! Νά
γίνη τόση έστορια, διάλα νά διοργανωθή αυτή ή έκδρομή από τήν
Κηφισιά και ξεπειτα νά μένωμε στή μέση!

ΔΙΛΗ. "Άλγηθεια" επί τέλους από τήν στιγμή που ηρχίσε νά έτοι-
μάζεται αύτή ή έκδρομή, τούς τό είπαμε! Είναι άδυνατον νά εμμεθα-
στή κορυφή της Πάρνηθος πριν βγάλεις! Δεν κατώρθωσαν νά
φθάσουν σύτε ζωσ έδω!

ΛΥΣΙΔ. Άφοι θέν ετελειοποιήθησαν ακόμη τά αεροπλάνα...
τόσο κακό δικό τους!

ΔΙΛΗ. Βέδαια!

ΛΥΣΙΔ. Γιά κυττάξετε, δεσποινίς Λιλή! βλέπετε έκει κάτω κάτι
που άσπριζει;

ΔΙΛΗ. Ναι!

ΛΥΣΙΔ. Είναι αι Αθήναι και στό βάθος ή θάλασσα έκει θά χαράξη
σε μισή ώρα!

ΔΙΛΗ. "Αχ! τι ώραια που είναι έδω!... τι ξεχασαν οι άλλοι!"

ΛΥΣΙΔ. Είναι άλγηθεια πώς ξεχασαν οι άλλοι! Έμεις θέν έχάσαμεν
τίποτε που λείπουν οι άλλοι! Ή φύσις δίδει μερικάς άπολαύσεις, που
διάλα νά τάξ αισθανθούν οι άνθρωποι, πρέπει νά είναι λίγοι!

ΔΙΛΗ. Μήπως έπροτιμούσατε νά είσθε μόνος σας έδω;

ΛΥΣΙΔ. Θέλετε νά μέ πειράξετε, δεσποινίς Λιλή! ξεύρετε στις ίνπάρ-
χουν και συντροφιές, που μάλιστα κάμινουν ωραιότερον τό κάθε τι.

ΕΛΜΑ. "Ωστε έγώ, σάν νά λέμε, είμαι περιπτή έδω!

ΛΥΣΙΔ. Κυρία "Ελμα, είναι τόσον ωραια αυτή ή ώρα, ώστε δέν
έπιτρέπεται νά τήν άσχημης κανείς μέ πειράγματα! Ή κακία δέν
έχει θέσιν έδω έπάνω, ζαύτο τό περιβάλλον, ζαύτη τήν άποσφαίρα!

ΔΙΛΗ. Πολὺ ποιητικά μάλιστα λέτε σήμερα, κύριε Λυσίδη!

ΛΥΣΙΔ. Μὲ κάμνει ποιητήν ή περιστασις και τό περιβάλλον. Όμο-

λογώ πως ποτέ μου δὲν ήτο τόσον πρόθυμος νή ψυχή μου εἰς τὴν συγκίνησιν δπως τώρα! Και ἄλλοτε ἔκαμα ἐκδρομάς και ἄλλοτε είδα ώραία τοπεῖα, ἀλλά σήμερα...

ΛΙΔΗ. Σᾶς κάμνει περισσοτέραν ἐντύπωσιν τὸ θέαμα!

ΛΥΣΙΔΑ. Ναι! σεῖς αἱ κυρίαι δὲν εἰσθε πολὺ - πολὺ εὔνοϊκαι εἰς τοὺς ἐνθουσιώδεις.

ΛΙΔΗ (μ' ἐλαφρὰν συγκίνησιν). Ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν αἰτίαν τοῦ ἐνθουσιασμοῦ.

ΛΥΣΙΔΑ. Αὐτὸς εἶναι ἀλγήθεια. (*Μελαγχολικῶς*). Και εἶναι τόσον δύσκολον νὰ ποδεῖξῃ κανεὶς τὴν εἰλικρίνειαν τῆς αἰτίας. Ἡ αἰτία εἶναι βλέπετε μέσα στὴν ψυχή.

ΕΛΜΑ. Και εἶναι τόσον δύσκολον νὰ ιδῇ κανεὶς μέσα στὴν ψυχή ἐνὸς ἀνθρώπου;

ΛΥΣΙΔΑ. Δύσκολον ναι, ἀλλ' ὅχι ἀδύνατον... (*Παρατηρεῖ τρυφερῶς τὴν Λιλήν*). "Οποιος θέλει νὰ ιδῇ, βλέπει" ἀρκεῖ νὰ μὴν ἔχῃ προκατάληψιν και δυσπιστίαν!

ΕΛΜΑ. Νά, βγαίνει δῆλος! κυττάξετε νὰ εῦρετε τοὺς ἄλλους, κύριε Λυσίδη, διότι εἶναι θέαμα ποῦ δὲν τὸ βλέπει κανεὶς κάθε μέρα! Θὰ εἶναι ἕδη κοντά, τούλαχιστον δ Νίκος μὲ τὴν 'Ελένην' φωνάξατέ τους.

ΛΥΣΙΔΑ. (*φεύγων*). Εὐχαρίστως, πάω νὰ ιδῶ ἂν εἶναι τούλαχιστον δ 'Ελένη.

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

ΛΙΔΗ — ΕΛΜΑ

ΕΛΜΑ. Σιγά - σιγά σοῦ ἔκαμε τὴν ἐξομολόγησιν!

ΛΙΔΗ. Τί ἐξομολόγησιν;

ΕΛΜΑ. Μὰ τί ηθελες νὰ σοῦ πῇ ἐπὶ τέλους; πῶς σάγαπῃ; Αὐτὸς θὰ ήτο κοινοτοπία ἀφόρητος. *"Ισα-ΐσα δ ἀνθρωπος σοῦ ἔκαμε μίαν ἐξομολόγησιν.*

ΛΙΔΗ. "Έχω ἀκούσει ἐγώ ἐξομολογήσεις... ἐξομολογήσεις δηλαδή 'στάς μετοχάς ποῦ εἶχε καταθέσει νή γιαγιά μου 'στὴν 'Εθνικὴ Τράπεζα.

ΕΛΜΑ. "Ἐπειτα δὲν μπορῶ νὰ ἐννοήσω, τι περιμένεις ἀκόμα! 'Αδιάφορος δὲν σοῦ εἶναι βέδαια! *"Ισως μάλιστα τὸν ἀγαπᾶς...* (*Κίνημα τῆς Λιλῆς*). Μήν κρύθεσαι ἀπὸ μένα! Σὲ ξέρω καλά, τὸν ἀγαπᾶς" γιατὶ λοιπόν δὲν τὸν παίρνεις;

ΛΙΔΗ. Γιατὶ δὲν ἐννοῶ νὰ πάρω ἔνα δηλωτικό, ποῦ δὲν εἴμαι βεβαία ἂν μάγαπῃ γιὰ μένα τὴν ίδια νή γιὰ τὰ χρήματά μου! *"Εξέχασες δτὶς ἔχω πολλὰ χρήματα και δτὶς αὐτὰ μποροῦν νὰ τάγαπήσουν περισσότερον ἀπὸ μένα!* Κάθε φορά ποῦ μοῦ λέν πῶς μάγαποῦν... πῶς είμαι τδενειρόν των, νομίζω δτὶς βλέπω μέσ' 'έ τὰ μάτια των μιὰ λάμψι... ποῦ λέει: ἔχεις και δύο ἔκατον μισράκια!!! *"Ἐν τούτοις δ Λυσίδης μοῦ φαίνεται δ πλέον ἀληθινὸς και τὸν συμπαθῶ...* *"Ἄς ημποροῦσα νὰ πεισθῶ πῶς εἶνε εἰλικρινής..."* *"Ω!* τι δυστυχία είνε

αὐτὰ τὰ χρήματα σὲ μερικές περιστάσεις! Σ' ἐπιποδίζουν νὰ ιδῆς καθαρὰ τὶ ἔχει ὁ ἄλλος μέσα του.

ΕΛΜΑ. Καὶ νομίζεις πῶς ἀν δὲν εἰχεις χρήματα, θὰ ἔθλεπες καλλίτερα;

ΛΙΔΗ. "Οχι, ἀλλὰ δὲν θὰ μέτρωγε αὐτὴ ἡ ἀμφιθολία. Θὰ μποροῦσα νὰ ἐμπιστευθῶ περισσότερον!"

ΕΛΜΑ. Καὶ νὰ γελαστῆς περισσότερον.

ΛΙΔΗ. "Ισως!"

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

Αἱ ἀνωτέρω καὶ ὁ ΡΗΝΟΣ

ΡΗΝΟΣ (εἰσέρχεται καὶ στέκει ἐκπληκτος πρὸ τῶν κυριῶν, αἱ δοποῖαι ἀκονούσιως τρομάζοντ). "Ω, κυρίαι, καλῶς δρίσατε ἐδῶ 'ς τὴν ἑρημιά μου! βλέπω ὅτι δὲν ἔχομε καὶ κανένα νὰ μᾶς συστήσῃ. Επιτρέψατε μου: δνομάζομαι Στέφανος 'Ρήγος.

ΕΛΜΑ (γελῶσα). Χαίρω πολὺ... Ή δεσποινίς Λιλή 'Ρέττα!

ΛΙΔΗ (γελῶσα). Η κυρία "Ελμα Φικοπούλου!"

ΡΗΝΟΣ. (Γελοῦν καὶ οἱ τρεῖς). Καὶ αἱ δύο βέβαιαι ἐκδρομεῖς Κηφισώτισσαι.

ΕΛΜΑ. Ναι! Πολὺ εὐτυχεῖς διὰ τὴν γνωριμίαν σας, ἀλλὰ σᾶς ἑγγνωρίσαμεν πρὶν συστηθῆτε. Απὸ τὴν στιγμὴν ποὺ σᾶς εἶδα, ἐσκέφθην ὅτι θὰ εἰσθε ὁ μυστηριώδης ἑρημίτης τῆς Πάρνηθος.

ΡΗΝΟΣ (γελῶν). Ερημίτης ναί, μυστηριώδης δημιουργός! Δὲν ἔχω τίποτε μυστηριώδες οτὴν ζωὴ μου.

ΛΙΔΗ. "Ἐνας ἀνθρωπος ποὺ ζῇ στὴ κορυφὴ τοῦ βουνοῦ;

ΡΗΝΟΣ. 'Ακριθῶς γι' αὐτό. Μυστηριώδεις δημιουργός εἶναι οἱ ἀνθρώποι ποὺ ζοῦν μέσα στὴν κοινωνία καὶ εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ κρύβωνται ἀπὸ τοὺς ἄλλους... νὰ διποκρίνωνται...!. Μυστηριώδεις εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ ζοῦν στὴν Κηφισιά, ποὺ ὅλα σκεδάν εἶναι φεύτικα... 'Εσεῖς ἔχετε πάρκ αγκλὲ... parc anglois.... καὶ ἡλεκτρικά· ἐγὼ ἔχω μονοπάτια καὶ γιὰ ἡλεκτρικό τὸ φεγγάρι. Έγὼ δὲν ἔχω τίποτε νὰ κρύψω, ἐδῶ 'ς τὴ μονάξιά μου· τὴν ξέρει ὁ ἀέρας καὶ μιλῶ μὲ τὰ πουλιά καὶ μὲ τὰ λουλούδια.

ΛΙΔΗ. Αὐτὰ τώρα εἶναι ἡ συντροφιά σας!

ΡΗΝΟΣ. Ναι· πρὶν ἀπ' αὐτὰ ἔκανα συντροφιὰ μὲ τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς εἶδα καλά, τοὺς ἑγνώρισα καὶ τοὺς ἔθαρέθηκα!

ΛΙΔΗ. Περιεργον, ἐγὼ δὲ βαριέμαι τὸν κόσμο!

ΡΗΝΟΣ. Δὲν εἶναι διόλου περιεργον. Στὴν ήλικια σας οὔτε γὼ τὸν εἶχα βαρεθῆ.

ΛΙΔΗ. Ναι, ἀλλὰ γὼ νομίζω ὅτι δὲν θὰ τὸν βαρεθῶ οὔτε στὴ δικὴ σας.

ΡΗΝΟΣ. Σᾶς τὸ εῦχομαι· αὐτὸ θὰ σημαίνῃ ὅτι θὰ τὸν ἔχετε ιδῆ μόνον ἀπὸ τὴ καλὴ του ὄψι! Σᾶς βεβαιῶ δημιουργός δὲν μιὰ ὄψι μονάχα τοῦ κόσμου δὲν ἀλλάζει γιὰ ὅλες τὴν ήλικιες.

ΕΛΜΑ. Ποιά!

ΡΗΝΟΣ. Ὡς φύσις, κυρία μου! Ὡς ώραια φύσις. Ἐγὼ ζῶ μαζί της θαυμάσια. Δὲν ξέρω ἂν ἐκείνη θὰ μὲ βαρεθῇ ποτέ· ως τόρα τούλαχιστον τὰ πηγαίνουμε περίφημα. Οὐδέποτε εἰχα πιστοτέραν ἐρωμένην. Μοῦ μιλεῖ μὲ δλες τῆς μουσικές γλώσσες ποῦ ἔχει! Ἀλλοιώτικα μοῦ μιλεῖ τόρα τὴν ἀνοιξιν, ἀλλοιώτικα τὸν χειμῶνα!

ΛΙΔΗ. Ἀλήθεια, ἀλήθεια!

ΡΗΝΟΣ. Ἀλήθεια, φαντάζεσθε αὐτὸς ἐδῶ τὸ βουνὸ χιονισμένο μὲ τὰ πεῦκα καὶ μὲ τὰ ἔλατα φορτωμένα χιόνια, σᾶν ἀσπρες παχέες γοῦνες.

ΛΙΔΗ. Τί ώραια ποῦ θὰ εἴνε!

ΡΗΝΟΣ. Καὶ φαντάζεσθε τὸ πρωΐ ποῦ ἔνπνυθ νὰ βλέπω ὅλα κάτω χιονισμένα, ὅλο τὸ βουνὸ κάτασπρο καὶ στὸ βάθος τὴν Ἀθήνα μας λουσμένη ἀπὸ τῆς ἀχτίνες τοῦ χειμωνιάτικου ὥλιου, τὴν Ἀκρόπολι μέσα ἐς αὐτὸς τὸ πλακίσιο τὸ φωτεινό.. . τὴν λιμνίσσα μου αὐτὴ παγωμένη, σᾶν ἔνα μεγάλο διαμάντι... ἔχω καὶ μιὰ λίμνη. Βλέπετε πόσο μικρή είνε! Μπορεῖ νὰ κάνῃ κανείς δέκα φορές τὸ γῦρο τῆς χωρίς νὰ κουρασθῇ. Καὶ δημοσ αὐτὴ, ἡ μικρή λίμνη ἔχει τὴν ίστορίαν της.

ΕΔΜΑ. Ιστορία! ἔχει ίστορία αὐτὴ ἡ λίμνη;

ΛΙΔΗ. Σᾶς κουράζει νὰ μάς τὴν πήγε;

ΡΗΝΟΣ. Δηλαδὴ ὅχι ἀκριβῶς ίστορία, ἔχει μιὰ παράδοσις...

ΛΙΔΗ. Δὲν μάς τὴν διηγεῖσθε ως ποῦ νὰ ἔλθουν καὶ οἱ ἄλλοι τῆς συντροφιᾶς μας.

ΡΗΝΟΣ. Εὐχαρίστως είναι μιὰ παράδοσις ώραια, σπως ὅλες ἡ Ἑλληνικές παραδόσεις ποῦ ἐφαντάσθηκεν αὐτὸς ὁ μέγας ποιητής.

ΛΙΔΗ. Ποιός ποιητής;

ΡΗΝΟΣ. Ὁ ἑλληνικός λαός.

ΛΙΔΗ. Ἄ!

ΡΗΝΟΣ. Μάλιστα. Ὁ μεγάλος ποιητής ποῦ ὅτι ἔκαμε, τὸ ἔκαμε ώραιο, τρυφερὸ καὶ μὲ ἔννοια. Λοιπὸν θὰ σᾶς πῷ τὸ μυστικὸ τῆς λίμνης! Στὸν παλγόδη καιρό, τότε ποῦ ἡ Ἀθήνα μας ἦταν γεμάτη παλατάκια μαρμαρένια, καὶ εἶχε σᾶν βασίλισσα γιὰ στέμμα τῆς τὴν Ἀκρόπολιν, καὶ διαμάντι ἐς τὸ στέμμα τῆς τὸν Παρθενώνα, τότε ποῦ ἔκυρερούσε ἡ βασιλεία τοῦ Ὠραιού, ἐς αὐτὸς ἐδῶ τὸ δάσος καὶ ἐς αὐτὴ ἐδῶ τὴν λίμνη ἦταν ἡ κατοικία τῶν νυμφῶν Αἰολίδων, ποῦ εἶχαν βασίλισσά τους τὴν νύμφη Αἰολία, τὴν ώραιότερη, ἀπ' δλες, ποῦ ἐμάγευε μὲ τὰ κάλλη της, μὲ τὸ χορό της, μὲ τὸ τραγοῦδι της! Μίαν αὐγή, πρωΐ, πρὶν χαρούσῃ, ἐπερνοῦσεν ἀπὸ ὁδὸν Ἀπόλλων. Ἐκείνη τὴν στιγμὴν ἡ Αἰολία ἔθγαινε ἀπ' τὴν λίμνη, ποῦ ἐλούσθουνταν, καὶ ἡ ἄλλες νύφες τῆς κρατούσαν ἀνοικτὰ πέπλα νυφασμένα ἀπὸ ἀσπρα τριαντάφυλλα καὶ ἀπὸ ἀγράμπελη. Ὁ Απόλλων θαυμάσθηκε ἀπὸ τὴν ώμορφιὰ τῆς νύφης, στάθηκε καὶ τὴν ἐκύτταζε μὲ θαυμασμό! Ἀλλὰ θαιριζόθηκε καὶ ἡ νύφη ἀπὸ τὴν ώμορφιὰ τοῦ Απόλλωνος! Ὁ Θεός ἐστάθηκε καὶ ἐθαύμασε τὴν νύφη ποῦ ἦταν ποιός ώμορφη ἀπὸ τῆς θεές ποῦ γνώριζε ἐς τὸν Ὀλυμπο! Τὴν ἐπλησίασε, τῆς μιλησε γλυκά, τῆς εἶπε τὰ ώραια λόγια, ποῦ θὰ μποροῦσε νὰ πῇ ὁ Θεός τῆς ώμορφιᾶς σὲ μιὰ νύφη ώραια ἐςὰν τὴν Αἰολία. Καὶ τέλος τῆς ὑπερσχέθη

πώς θὰ περάση πάλι: ἀπὸ κεῖ νὰ κυνηγήσῃ! "Η νύφη τὸν ἐπερίμενε, τὸν ἐπερίμενε καὶ ρὸ πολὺ, καθισμένη ἐκεῖνο ἐκεῖ τὸ μάρμαρο ποῦ βλέπετε! Οἱ χωρικοὶ τὸ λένε ἀκόμη «μάρμαρο τῆς νερδίδας!» Τοῦ κάκου ἡ ἄλλες νύφες προσπαθούσανε νὰ τὴν διασκεδάσουνε μὲ τὰ παιγνίδια καὶ τὰ τραγούδια τῆς! Τοῦ κάκου τῆς ἔφερναν τὰ καλλίτερα, τὰ πιό πρωτόγαλτα, τὰ πιό μυρωμένα λουλούδια! Τοῦ κάκου τὴν παρακαλοῦσαν νὰ χορέψῃ τὴν γύντα μὲ τὸ φεγγάρι: τὸ δλόφωτο! Τίποτε δὲν μποροῦσε νὰ τῆς κάνῃ νὰ ἔχασῃ ἐκεῖνον ποῦ εἶχε δῆ σᾶν δπτασία.

ΛΙΛΗ. Τὴν καῦμένη!

ΡΗΝΟΣ. Μήν τὴν λυπᾶσθε, δεσποινίς παράδοσις εἶναι, δὲν εἶναι ἀλήθεια!

ΛΙΛΗ. Καὶ δημως μοιάζει σᾶν ἀλήθεια!

ΕΛΜΑ. Ἐξακολουθήσατε, κύριε Ρήνε!

ΡΗΝΟΣ. Μιὰ μέρα, σιγά-σιγά, ίσως χωρὶς νὰ τὸ νοιώσῃ καὶ ἡ ἴδια, ἐσύρθηκε, ἐγλύστρησε ἀπὸ τὸ μάρμαρο ποῦ ἐκάθητο κ' ἔπεσε μέσα στὴ λίμνη! Ἀλλὰ μιὰ νύφη δὲν πνίγεται ἀπλῶς, δημως θὰ πνιγῇ ἔνας θυντός... Αὐτὴ ἐμαρμάρωσε. Νά, κυττάζετε ἐκεῖ στὸ βυθὸ τῆς λίμνης! "Αν προσέξετε ἐκεῖνο τὸ μάρμαρο, νομίζετε δτὶ βλέπετε ἔνα σῶμα, σᾶν γυναῖκα ἀκίνητη. (*Kυττάζοντας*).

ΛΙΛΗ. Μπᾶ! ἀλήθεια! Τί περίεργον!

ΡΗΝΟΣ. Δέν εἶναι περίεργον! Δέν ἐτελείωσα δημως ἀκόμη! "Η παράδοσις προσθέτει καὶ κάτι ἄλλο: "Η νύφη ἐπῆρε μέσα στὰ βάθη τῆς λίμνης καὶ τὸν ἔρωτά της μαζί!

ΛΙΛΗ. Δηλαδή;

ΡΗΝΟΣ. Ἐνδιαφέρεται ἀκόμη ἡ νύφη γιὰ τοὺς ἔρωτευμένους! Καὶ σᾶν τύχη νὰ καθήσουν καὶ ν' ἀλλάξουν λόγια ἀγάπης, ἐδῶ κοντὰ στὴ λίμνη, δύο ἀλήθινὰ ἔρωτευμένοι, δύο πλάσματα ποῦ ἀγαποῦνται χωρὶς καμιαὶ διτεροδουλία, ἀλλ' ἔτσι γιατὶ ἐσυμφώνησαν ἡ ψυχές τους ἐδῶ στὴ γῆ, τότε ἡ μαρμαρωμένη νύφη ἀνασηκώνεται γιὰ λίγο στὸ βυθὸ τῆς λίμνης καὶ τραγουδεῖ τὸ τραγούδι τῆς ἀγάπης της!

ΛΙΛΗ (σκεπτική). Τί περίεργο πρᾶγμα!

ΕΛΜΑ. Σεῖς τὸ ἀκούσατε καμιαὶ φορὰ αὐτὸ τὸ τραγούδι, κύριε Ρήνο;

ΡΗΝΟΣ. Ἐγώ, κυρία μου, δχι! Νά σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια δημως δὲν θὰ ἡμποροῦσα νὰ τὸ ἀκούσω. Ἐγώ δὲν ἀγάπησα ποτέ μου στάληθεια! "Αν κατορθώσετε σεῖς νὰ κάμετε τὴν νύφη νὰ τραγουδήσῃ, θὰ πιστέψω τότε τὴν παράδοσι! Σᾶς ἐξάλισα δημως μ' αὐτές τῆς ἰστορίες! Ἀλλὰ τί τὰ θέλετε, ἔρημίτης ἐγὼ ἐδῶ ἐπάνω βρίσκω καλὴ συντροφιά! Μιὰ φορὰ ποῦ σᾶς ἐπέτυχα, σᾶς εἶπα πολλά!

ΕΛΜΑ. Καλέ τι λέτε, ήταν τόσο εὐχάριστα!

ΡΗΝΟΣ. Σεῖς δημως, δεσποινίς, ἐγίνατε μελαγχολική, βλέπω! Τὴν λυπηθήκατε τὴν καῦμένη τὴν νύφη! Τὸ ν' ἀγαπᾶ κανεῖς ἔνα ἄνθρωπον εἶναι ἥδη πολὺ ἐπικίνδυνον! Φαντασθήτε πιὰ ν' ἀγαπᾶς ἔνα Θεό.

ΛΙΛΗ. Τότε, ἀλλοίμονο! Εύτυχῶς ποῦ στὴν ἐποχή μας δὲν ἔρχουνται οι Θεοὶ νὰ κυνηγοῦνε 'ς τὴν Πάρνηθα.

ΡΗΝΟΣ. Πολὺ σωστά! "Αν ἐπειριμένατε δλίγο. "Εστειλα πρὸ δλίγου ἔνα ὥρατο κορίτσι νὰ μοῦ κόψῃ ἄγρια τριαντάφυλλα" ἔχει ἔνα πλῆθος ἑδῶ! θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς τὰ προσφέρω.

ΛΙΛΗ καὶ ΕΛΜΑ. Μερσί.

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

Οἱ ἀνωτέρω καὶ ὁ ΛΥΣΙΔΗΣ

(Εἰσέρχεται ὁ Λυσίδης κονυμασμέρος καὶ δὲν ἀντιλαμβάνεται τὸν Ρήγον).

ΛΥΣΙΔ. Δὲν μπόρεσα νὰ βρῶ κανένα! 'Εχωρίσθησαν. 'Αλλ' εῖμεθα τόσοι, καὶ τώρα δῆλοι χωρίσθησαν, δύο - δύο, τρεῖς - τρεῖς. Τί ἀποκεντρωτικὴν δύναμιν ποῦ ἔχει ἡ φύσις καὶ τὸ δάσος! (Βλέπει τὸν Ρήγον).

ΕΛΜΑ. Κύριε Ρήγε, νὰ σᾶς παρουσιάτω τὸν κύριον Λυσίδην, νεαρὸν διπλωμάτην μας. 'Ο κύριος Ρήγος!

ΡΗΝΟΣ. Χαίρω πολύ, κύριε Λυσίδη!

ΛΥΣΙΔ. 'Επίσης, κύριε Ρήγε!

ΡΗΝΟΣ. Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νάποσυρθῷ στὸ ἄντρον μου, τὸ ἄντρον τοῦ ἀγρίου θηρίου ποῦ δὲν εἶναι διόλου μυστηριῶδες.

ΕΛΜΑ. Κύριε Ρήγε, πῶς θήθελα νὰ ιδῶ τὸν πύργον σας. Είμαι τόσον περίεργη!

ΡΗΝΟΣ. Εὐχαρίστως, κυρίᾳ εἶναι δύο βήματα ἀπὸ 'δῶ. Δὲν θὰ ιδῆτε τίποτε τὸ ἔξαιρετικόν!

ΛΥΣΙΔ. (πρὸς τὴν Λιλήν, ἡ δοπία μέρει δῆλον τὸ διάστημα σκεπτική). Θέλετε νὰ πάμε καὶ μεῖς; (Προχωροῦν καὶ οἱ τέσσαρες πρὸς τὰ παρασκήνια. 'Η Λιλή, ἐνῷ εἶναι ἔτοιμοι νὰ φύγουν, πιάνει ἀπὸ τὸ χέρι τὸν Λυσίδη καὶ τὸν τραβᾶ).

ΛΙΛΗ. Είμαι κ' ἐγώ κουρασμένη! ἀφῆστε τὴν 'Ελμα νὰ πάγ 'ε τὸ πύργο. 'Ελάτε νὰ καθήσωμε ἑδῶ κοντά.

(Κάθονται κοντά στὴ λίμνη, στὰ μάρμαρα).

ΛΥΣΙΔ. Φαινέται πως ἑδῶ θὰ ἡταν κανένας μικρὸς ἀρχαῖος βωμός.

ΛΙΛΗ (δὲν ἀπαντᾷ). Ναι, βέβαια! κάτι μᾶς ἔλεγε ὁ κ. 'Ρήγος' τὶ συμπαθητικός, ἀλλὰ τὶ περίεργος ἀνθρωπός!

ΛΥΣΙΔ. Περίεργος ἀνθρωπός! Φυσικά, ἔνας ἀνθρωπός ποῦ ζῇ στὰ βουνά μόνος, χωρὶς κανένα κοντά του.

ΛΙΛΗ. Τί τοὺς θέλει τοὺς ἄλλους! Πρὶν μᾶς ἔλεγε ὅτι ζῇ ἑδῶ μὲ συντροφιὰ τὴ φύσι!

ΛΥΣΙΔ. Θὰ εἶναι ἀνθρωπός ποῦ ὑπέφερε πολύ. Δὲν ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ ζήσῃ μόνος του, ὅταν ἔχει κάτι τι π' ἀγαπᾶ 'στὸν κόσμο!

ΛΙΛΗ. Καὶ δημως εἶναι δύσκολον ν' ἀγαπᾶ κανεὶς καὶ δυσκολώτερον ν' ἀγαπᾶται.

ΛΥΣΙΔ. Σπανιώτατον! Εἶναι τόσον βαθειὰ ἡ φυχὴ του ἀνθρώπου, ώστε συχνά νὰ μῆν εἰμπορῇ ν' ἀποδείξῃ τί λέγει!

ΛΙΛΗ. 'Αλήθεια;

ΛΥΣΙΔ. Αὐτὸς δημως δὲν σημαίνει ὅτι δὲν ὑπάρχει εἰλικρίνεια 'ε αὐτὸν τὸν κόσμον! Εἶναι σπανιωτέρα καὶ γι' αὐτὸς ἔχει τὴν ἀξίαν της!

ΛΙΛΗ. Φυσικά. Αλλὰ πῶς νὰ καταλάβῃ κανείς πότε είναι ἀλήθεια καὶ πότε είναι φέμιματα;

ΛΥΣΙΔ. Πῶς; ἀπὸ τὰ μάτια! Δὲν πιστεύω νὰ μποροῦν τὰ μάτια νὰ κάνουν ὅ, τι κάνουν τὰ χεῖλη! Μὲ τὰ χεῖλη λέσι κανεῖς καὶ κάμνεις ὅ, τι θέλεις βεβηλώνει καὶ τὰ ιερώτερα αἰσθῆματα! Γιατὶ γὰρ σκέψις ἔρχεται στὰ χεῖλη καὶ μὲ τὴ σκέψι ἀμαρτάνει κανεῖς χίλιες φορὲς τὴν ὥρα! Αλλὰ τὰ μάτια καθηρεψτίζουν τὴν ψυχή μας, ὅπως γὰρ ἐπιφάνεια τῆς λίμνης καθηρεψτίζει τὰ βάθη τηγάνων! Κυττάξετε τὸ διαφανῆς ποῦ εἶναι; Κυττάξετε ἐδῶ μπορεῖ ἄλλο νὰ είναι στὴν ἐπιφάνεια καὶ ἄλλο στὸ βυθό; Μπᾶ! τι είναι ἔκει, ἔκεινο τὸ ἀσπρο 'σὰν ἄγαλμα;

ΛΙΛΗ (μὲν χαρά). Τό βλέπετε καὶ σεῖς; ἀν̄ ἔρατε; 'Ο κ. 'Ρῆγος μᾶς διηγήθηκε τὴν ιστορία τηγάνων είναι γὰρ μαρμαρωμένη νύφη! Τὶ παράξενη ἀλήθεια ιστορία! (Σύρει τὸν Λυσίδην πρὸς τὸ κιονόκρανόν του καὶ κάθηται). Μ' ἀγαπᾶτε;

ΛΥΣΙΔ. Ναί, σᾶς ἀγαπῶ! "Ἄν θέλετε, κυττάξετε μέσα στὰ δικά μου τὰ μάτια! Αλλὰ είναι κάτι ποῦ σᾶς ἐμποδίζει, ποῦ σᾶς δίδει τὸ δικαιώμα νὰ διοπτεύεσθε!

ΛΙΛΗ. Τί;

ΛΥΣΙΔ. Τὰ χρήματά σας! "Εχετε χρήματα σεῖς καὶ ἔγῳ είμαι πτωχός. Καὶ ὅ, τι σᾶς λέγω ἔγῳ, μποροῦν νὰ σᾶς τὸ ποῦν χίλιοι ἄλλοι. Ἡ διαφορὰ είναι ὅτι ἔγῳ θὰ τὰ λέω σὲ σᾶς, θ' ἀπευθύνωμαι σὲ σᾶς, θὰ ἔχω μόνον σᾶς 'ς τὸ νοῦ μου, ἐνῷ ἄλλοι είναι ισως ἔτοιμοι νὰ σᾶς ποῦν τὰ ἴδια πράγματα χωρίς νὰ τὰ αἰσθάνωνται καὶ μόνον γιὰ νὰ πάρουν τὰ χρήματά σας! Μὰ γιατὶ 'ς αὐτὸν τὸν κόσμον νὰ μὴν είναι γὰρ δῆλοι πλούσιοι γὰρ δῆλοι φτωχοί;

(Γίνεται μικρὰ σιωπή).

ΛΙΛΗ (παρασυρομένη). Πέστε μου, πέστε μου κι' ἄλλα νὰ βεβαιωθῶ πῶς μ' ἀγαπᾶτε!

ΛΥΣΙΔ. Σ' ἀγαπῶ, δὲν είναι ἀνάγκη νὰ σὲ πῶ τίποτε ἄλλο! Σοῦ εἴπα αὐτὴ τὴ μεγάλη, τὴν ἀτέλειωτη λέξι, μπροστὰ 'ς ἔκεινη τὴν μεγάλη, τὴν ἀτέλειωτη φύσι! "Ολα μᾶς ἔνωνται! Αἰσθάνομαι αὐτὴν τὴν στιγμὴν ὅτι ἔννοεις... ὅτι βλέπεις μέσα μου.

(Ἐξαφρά ἀκούεται 'στὸ βάθος μέσα ἀπὸ τὰ φύλλα τὸ τραγοῦδι τῆς τρελῆς).

"Ελα σιμά μου ἔδῶ, καλή,

"Ελα στὴν ἀγκαλιά μου...

(δίς).

ΛΙΛΗ (ἀρασηκώνεται ἔπειδομος). Τί είναι αὐτό;

ΛΥΣΙΔ. Τραγοῦδι... Δὲν σοῦ φαίνεται πῶς κἄποιος τραγουδεῖ!.. (ἐπαραλαμβάνεται εὐχωριέστερον).

"Ερωτα, δός μου συμβουλὴ

Καὶ γνῶσι, τί νὰ κάνω,

Γιατὶ πολὺ πικράθηκα,

Δὲν θέλω νὰ πεθάνω!

(παύει).

ΛΥΣΙΔ. Ἐκεῖ θὰ είναι πίσω ἀπὸ τὰ δένδρα!

ΛΙΛΗ. Ὅχι, δὲν είναι πίσω ἀπὸ τὰ δένδρα. Είναι μέσα στὴ λίμνη!

Είναι ἡ μαρμαρωμένη γύψη ποῦ τραγουδεῖ.

ΛΥΣΙΔ. (ἐξπληκτος μὴ εἰποῦση). Ἡ μαρμαρωμένη γύψη;

ΛΙΛΗ. Ναι· τραγουδεῖ γιὰ νὰ μὲ βεβαιώσῃ, πῶς είναι ἀλγηθινὰ τὰ λόγια σου, πῶς μ' ἀγαπᾶς εἰλικρινῶς, ὅπως σ' ἀγαπῶ κ' ἔγώ... Είμαι δικῆ σου πιά. Δὲν περιμένω τίποτε καὶ δὲν ἔχω νὰ ῥωτήσω κανένα! Τώρα ποῦ θὰ ἔλθουν καὶ οἱ ἄλλοι, μπορεῖς νὰ ἀναγγείλης τοὺς ἀρραβώνας μας.

(Τὸν φιλεῖ).

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΟΗ

Οἱ ἀνωτέρω, ΡΗΝΟΣ εἶτα ΤΑΣΩ

ΛΙΛΗ (πρὸς τοὺς εἰσερχομένους). Ἔλμα, κύριε Ρῆγε, σᾶς ἀναγγέλλω αὐτὴν τὴν στιγμὴν ὅτι είμαι ἡ μνηστὴ τοῦ κυρίου Γ. Λυσίδου, μὲ τὸν δροῖον ἀγαπώμεθα πρὸ πολλοῦ.

ΡΗΝΟΣ. Ἀγαπᾶσθε πρὸ πολλοῦ καὶ ἐπεριμένατε νὰ ἔλθετε ἐδῶ ψηλὰ στὴν Πάρνηθα γιὰ νὰ ἀναγγείλετε τοὺς ἀρραβώνας σας!

ΛΙΛΗ. Ναι· μοῦ ἔχρει ἀξέτο κἀπως νὰ πεισθῶ.

ΡΗΝΟΣ. Καὶ ἐπείσθητε; μήπως ἡ μαρμαρωμένη γύψη ἐτραγούδησε;

ΛΙΛΗ. Ναι· ἐτραγούδησε! ἐτραγούδησε καὶ είμαι εὐτυχής!

(Ἄρογύου τὰ κλαδιά καὶ φαίνεται ἡ Τάσω φορτωμένη λουλούδια).

[Αὐλαία]

Κ. ΛΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΑΠΑΡΗΓΟΡΗΤΟΣ ΧΗΡΑ

Ω! ἀλλοί! τὸν ἄνδρα της
ἔχασεν ἡ κακομοίρα!

Κλαίει, κτυπιέται, δέρνεται
νύχτα μέρα ἡ δόλια χήρα

Πάει ὁ κόσμος πλιὰ γι' αὐτή!
τὴν θανάτωσ' ὁ καῦμός της,

Καὶ μονάχα ἔνας πιστὸς
φίλος τοῦ ἀκριβοῦ ἄνδρος της,

Λυπημένος, κλαίοντας,
πάει τακτικὰ στὸ σπίτι,

Καὶ κλειδώνονται μαζὶ
γιὰ νὰ κλαίν τὸν μακαρίτη!...

ΣΑΤΑΝΑΣ